

Keszthelyi György

KÉZDRÓT ÉS LÁTÓSZÖGEK

Lépéseim mellézköngéje a sár.
Merre láthatom a nagy tavakat,
azt az eget, amely ha vár,
hollóvá változom? Fekete *sobamár*
lennék, nagy hiány ott, ahol a semmi él:
földszegény csaprendszerekben.
Fényévek fanyar számtana, vértan.
Kis égitest lennék egy manzárd ablakán,
négyzetméternyi asztrológiában.

Morogtam itt, helyben, hallgatnék odaát,
lennék főkolompos, szélhámos jóbarát.
Megelégteltem a hiábavaló,
de hivalkodó érvek háborúját.
Eloltom szememben azt a csillagszórót,
amelynek szikrái jéggé tömörítik
az óriás tavakat, az apró patakat.
Itt ez a konnektor, mellette kézdrót,
nullaerők, csalódott fázisok.

Bomló karosszéria, kongó garázs.
Ez lesz valamikor, valamikor az volt,
elnéző látószög, bolt hátán bolt,
bóvli és márka.
Árleszállítás.

Látó, 2015/2.

Csehy Zoltán

A KOCCARÁZÁS NEM IJESZT

A kockarázás nem ijeszt.
A sorsvetés, most, hogy időm temérdek,
nem több, mint ismeretlen rítus.
A köldökzsinórt szó és jelentése közt
elvágták: a tulajdonítás öröme,
akár egy vázából kinövő virág kíváncsisága,
határtalan. Sorsolj jelentést neki,
kísérje létét számtalan rítus,
táplálja víz, vitamin, tableta,
és mielőtt „meglilulva”
a fagyasztóba kerül,
néhány percig higgyen a túlélésben,
csak hogy a vegetációs metaforák
(mért kerteljünk?) önmagukhoz a legkegyetlenebbek,
mert tudják, mi a hasonlítás alapja,
és oda vágyakoznak vissza,
ahonnan jöttek,
a kézzel fogható, a tapintható,
rettenetes halandóságba.

Ambroozia, 2015/1.